

Verslag PolMarCo reis 2019 naar Bielefeld (Groep 1).

Maandag

Izak belde ons met de mededeling, dat hij ons op het oog had voor de 'verslaglegging' van de reis. De benodigde hulpmiddelen werden in het vooruitzicht gesteld en zodoende treffen jullie onderstaand het wel en toch ook helaas het wee van de reis 2019.

Volgens de gebruikte routeplanner zou van ons huis de reis van 165 km op een normale maandagmorgen 1 uur en 3 kwartier duren en dat klopte: om 08.30 reden we het terrein van de Betuwe Express op.

De auto geparkeerd, koffers eruit en knuffels en 'hugs' werden ons deel. Op naar de koffie. Altijd weer net een reünie!

Om 09.00 uur startte onze chauffeur Joop de luxe touringcar van de Betuwe Express, net een jaar oud en 54 zitplaatsen in een bus van 62, waarvan er 43 waren bezet voor de rit van 115 km naar het restaurant Frans op den Bult in Deurningen.

Er was daar op ons gerekend, want bij binnenkomst werden we rechtstreeks richting de toiletten verwezen.

Nadat iedereen weer aan boord zat, werden we begroet door Izak, die de afwezigen ten opzichte van voorgaande jaren memoreerde en de nieuwkomers hartelijk welkom heette. Daarbij deed Izak een beroep op allen tot werving van nieuwe medereizigers, omdat de ondergrens van het minimum aantal reizigers per bus bereikt was.

De komende dagen zal de groep worden vergezeld door twee leden van de IPA Bielefeld.

Al bingo-end bereikten we de lunchplek langs de route en zowaar – in strijd het alle weersvoorspellingen – konden we na de lunch 'spragen in 't suntje'.

De bingo leverde mooie prijzen op en een nieuw reisrecord bingogetallen: 99! Het balletje was op de kop gelezen!

Na de lunch op weg naar Miele Centre in Gütersloh met een bezoek aan het museum waar we hartelijk werden ontvangen.

Verbazing wekkend was de rondleiding langs de historie van wassen en wringen naar de 'droomkeuken' van morgen.

In gietijzer en hout waren vernuftige oplossingen gevonden voor het 'heen en weer | op en neer' bewegen van de schoepen bij de doorgaande aandrijving (al dan niet elektrisch).

Ook stond er een mooie collectie van Miele fietsen, bromfietsen, motoren en een auto. Allemaal Miele.

De rondleiding werd beëindigd bij het op de meest moderne wijze van eten bereiden door wokken, bakken, stomen en koken en liefst in het zelfde apparaat.

En toen was er koffie! Onder het motto 'immer besser': heerlijke gebak met perfecte slagroom.

Bij het afscheid van Miele werden wij allen verrast met een mooie porseleinen mok, waarin/uit thuis de koffie extra lekker bleek te smaken.

Het vervolg van de reis met kaas, tomaat en worstje op weg naar het hotel Brenner Hotel & Restaurant. De kamernummers werd tijdens de reis bekend gemaakt. Na ontvangst van de sleutel met de koffers naar de kamers.

Het eerste diner was meteen een geslaagde kennismaking met de keuken van het hotel.

Dinsdag

Stad rondrit in Bielefeld o.l.v. gids van de VVV.

Bielefeld, een stad van ruim 350.000 inwoners vierde in 2015 het 800 jarig bestaan en dankt zijn huidige bekendheid aan de informatietechnologie IT.

Tijdens de rondrit een bezoek gebracht aan de oude spinnerij, een prachtig gebouw uitgevoerd in een stoer industrieel ontwerp. Momenteel is het in gebruik als "volkshogeschool" met onderwijs voor volwassenen. Het cursusaanbod is vergelijkbaar met de Volksuniversiteit in Nederland.

In de stad is ook 'puddinggigant' Dr Oetker gevestigd. Caroline Oetker schonk veel geld aan het ziekenhuis van de Franciscanessen. Op de vraag waarom ze het geld niet had geschonken aan een protestante instelling antwoordde ze: Katholieken eten ook pudding.

Op de campus zijn de universiteit en de HTS samengevoegd. Hier studeren in totaal 34.000 personen. Het is de plek voor wetenschappelijk onderzoek naar kunstmatige intelligentie. Overigens werd in 1886 al bepaald, dat deze grond moest worden gereserveerd voor de campus.

Bezichtiging van de burcht Sparrenberg met prachtig uitzicht en koffie!

Het weer werkte niet bepaald mee, maar Herman liep met een vloek en een zucht met een beker lekkere koffie indachtig de spreuk: Wat honing voor een beer is, is koffie voor een smeer-is.

Het uitzicht vanaf de rondelen was mooi (mistig) .

De lunch in Brauhaus Johann Albrecht in het centrum van Bielefeld perfect en (te) overvloedig voor de gemiddelde senior!

De middag om vrij in te vullen in Bielefeld en dat leidt naar de 'altstadt' naar een mooie kerk en orgelspel. Mooie huizen, veel winkels en een Turkse barkeeper in een koffiehuis die 'doei' zei. Had in Enschede gewerkt. Beste koffie.

Als variant op de 'witte fiets' stonden in Bielefeld op veel plaatsen groene autopeds, letterlijk 'auto' want die dingen liepen op stroom. Even appen en gaan, niet verkeerd! Na al dat rondlopen op weg naar de bus, die op tijd gehaald werd.

Woensdag

's Morgens werd een bezoek gebracht aan het openluchtmuseum Detmold.

Door een zeer praatgrage gids werden we rondgeleid. Gaande weg kreeg hij toch wat last van zijn keel. Het aangeboden snoepje werd afgeslagen want: er muss reden!

Grote boerderij bezocht, waarbij de indeling in wonen en werken toch erg verschilde met bijvoorbeeld de West-Friese stolp.

Op weg naar de molen ontstond er enige commotie bij de dames: bij een forse

boom krioelde het van de veldmuizen, die zich erg weinig van het bezoek aantrokken!

Het bijzondere aan de molen was, dat hij niet was afgedekt met riet, maar het houten 'schubben' als van een dennenappel.

Lunch in restaurant Im Weißen Ross in zgn. Paderborner Dorf.

Hier stond naast een scala aan schnitzels, een 'pickert' op het menu: een dikke pannenkoek met boter, rietsuikerstroop en een dikke schijf leverworst. Lekker volgens de gebruikers!

Na de lunch op weg naar de bezichtiging en rondleiding van en rond het Hermannsdenkmal.

Deze foto genomen vanaf het Denkmal was een voorbode van wat die middag nog zou komen.

Het Hermannendenkmal houdt de herinnering levend aan de slag in het jaar 9 na Chr in het Teutoburgerwoud tussen de vorst Arminius en drie Romeinse legioenen onder bevel van Varus, die door hem werden verslagen.

Vandaag de dag zijn de maten van het geheel nog steeds meer dan indrukwekkend:
gewicht beeld: 42 ton, het zwaard is 7 meter lang en 550 kg zwaar. Daar moet je toch een lamme arm van krijgen zou je denken.
Het geheel is overigens 53,5 meter hoog!

Zoals gezegd het uitzicht vanaf de voet van het beeld over de omgeving was heel mooi.

Weer in de bus en op weg naar de Externsteinen. Ofschoon de weergoden de groep deze week opvallend gunstig gezind waren, moest het kennelijk deze middag toch even recht gezet worden. Het begon te regenen en niet zo'n klein beetje ook. Op

de parkeerplaats bij de Externsteinen werd de ergste regen afgewacht en vervolgens de stoute schoenen aangetrokken.

Als je die stenen ziet is het meteen van: die moet ik beklimmen regen of geen regen!

Het was de moeite waard om de stenen via sterk uitgesleten en gladde treden toch te beklimmen. Toeschouwers bij een bushalte uitten hun waardering over de 'Wasserdichtheit' van de terugkerende groep. Op de opmerking van ons: "dass meiste fällt daneben" werd instemmend geknikt.

Voldaan reden we met een opklarende lucht richting hotel!

Donderdag

Rondleiding in het Heinz Nixdorf Museumsforum in Paderborn, het grootste computermuseum ter wereld. Wat een snoepwinkel! Verbazingwekkend wat er allemaal tentoongesteld is op gebied van automatisering en informatisering, Van houtsnede, naar lettertang van de zetter, van de Degeldrukkers naar geautomatiseerde systemen. Van schrijfblok tot 'handheld'. Het was veel, indrukwekkend veel.

Een fikse domper op deze dag was de val van Marianne (Freek) bij het afstappen van een plateau in een van de expositieruimtes. Marianne kwam ongelukkig ten val, brak haar pols en kreeg letsel in haar gezicht.

Maar bij al deze narigheid trad het motto: "Dienen door Vriendschap" in volle omvang in werking. Vervoer naar het ziekenhuis, verzorging aldaar, bezoek aan de tandarts. Alles werd zonder veel omhaal van woorden vlot geregeld. Hier is nogmaals een compliment aan alle betrokkenen op zijn plaats.

Lunch in het museum was in de Bistro Hotspot en was prima verzorgd. Heerlijke gerechten en vlotte bediening.

In de middag brachten we een bezoek aan het Kreismuseum Wewelsburg. Het museum is gevestigd in een kasteel dat de vorm van een driehoek heeft. In de Tweede Wereldoorlog was het in gebruik bij de top van de Waffen SS, die door dwangarbeiders diverse veranderingen liet doorvoeren om het 'hogere' te benadrukken. De akoestiek in een van de ruimtes was verbluffend.

Fluisterend praten door de gids was voor de tegenover hem staande groep woordelijk te verstaan!

Indrukwekkend was de expositie over het leven van 5 personen, die als voorbeeld van velen, waren gekozen om de persoonlijke gevolgen van bezetting en onderdrukking in afbeelding en geschrift te tonen.

Onze gids wist op buitengewone wijze het verleden en de ontwikkelingen in de huidige tijd met elkaar te verbinden.

Boordevol indrukken gingen we op weg naar het hotel.

Donderdagavond was het afsluitende diner in het hotel. Terecht klonk een luid applaus voor alle medewerkers van leiding, receptie, keuken en huishoudelijke dienst: allen verdienen een dikke 10!

Het "mindere" was, dat wij de koffers klaar maakten voor het vertrek uit het hotel van de volgende morgen.

Vrijdag

Nadat alle rekeningen betaald waren, werden we uitgezwaaid door het management. Op naar het bezoek aan het politiemuseum in Salzkotten.

In dit museum, ondergebracht in het oude stationsgebouw van Salzkotten, toonde de geschiedenis van de politie in Duitsland, die - zeker qua materiaal en uitrusting – niet veel verschilde van de toenmalige Rijks- en Gemeentepolitie.

Denk bijvoorbeeld maar aan het bakje met gele snippers onder de ponsband in de telexmachine ☺.

De lunch bestond uit een voorstreffelijke thuisgemaakte soep met diverse soorten stokbrood. Heerlijk!

Met dank aan alle vrijwilligers van het museum!

Allen weer in de bus en al bingo-end met kaas, worst en tomaat op weg naar het slotdiner in Deurningen bij Frans op den Bult.

Bij 'Frans' hield Ben een toepasselijke speech waarbij hij zijn waardering uitsprak over het programma van de afgelopen week. Joop werd beloond in woord en daad voor zijn gebleken vakmanschap. Wilma bedankte iedereen voor alle 'steun' die zij ongevraagd had ondervonden.

Tot slot dankte Marianne de groep voor alle steun die Freek en zij hadden ondervonden na haar val in het museum.

Als uitsmijter wist Joop te melden, dat hij niet zeker wist op hij volgend jaar weer zou rijden, maar – zo niet – wist hij een prima opvolg(st)er!

Tot slot: Frans mag wel in de leer bij onze Duitse gastheren.

Groet!

en 'ijs en weder dienende': tot volgend jaar

Ria en Jan Stam